

den ifølge Konventionens Art. 2 gældende Hovedregel for »visse Klasser af Arbejdere, hvis Arbejde i særlig Grad foregaar med Afbrydelser«. I Henhold til disse Bestemmelser i Konventionen har man i Lovforslagets § 3, 2det og 3die Stykke optaget særlige Bestemmelser henholdsvis for »Virksomheder, der er afhængige af elementære Drivkræfter eller andre uregelmæssigt virkende Forhold« og for Sæsonvirksomheder, »der efter deres Beskaffenhed ikke helt eller for en Dels Vedkommende kan drives mere end højst 4 Maaneder om Aaret«. Til disse Virksomheders særlige Beskaffenhed er der allerede taget Hensyn i Fabrikloven, der i dens § 26 a indeholder Hjemmel for at meddele saadanne Virksomheder Dispensation fra Forbudet mod Helligdagsarbejde, og ogsaa i de andre skandinaviske Landes Arbejdstidslove fastsættes særlige Regler for saadanne Virksomheder.

For de i § 3, 2det Stykke omhandlede Virksomheders Vedkommende vil det være rimeligt, om den normale Arbejdstid kan overskrides i de Perioder, hvor Virksomhederne kan være i Gang, da Arbejdet til andre Tider kan indskrænkes eller ophører, og det foreslaas derfor i Overensstemmelse med Washingtonkonventionens Art. 5, at Socialministeriet, naar vedkommende Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer derom er enige, og Erklæring er indhentet fra Arbejdsraadet, paa nærmere fastsatte Vilkaar kan tillade, at Arbejdstiden i saadanne Virksomheder »alene i Gennemsnit« skal være underkastet den i § 3, 1ste Stykke fastsatte Begrænsning. Af Hensyn til Kontrollen med, at den nævnte Bestemmelse overholdes, vil det være nødvendigt, at de Dispensationstilladelser, der i Henhold til denne Bestemmelse meddeles af Ministeriet, indeholder en Angivelse af Varigheden af den Periode, indenfor hvilken Arbejdstiden kan omlægges, da i modsat Fald en Virksomhed, der i en længere Periode har arbejdet i betydelig Grad over den i Almindelighed gældende Arbejdstid, vil kunne undrage sig ethvert Ansvar ved blot at paa-staa, at Virksomheden i den kommende Tid vil arbejde kortere end i § 3, 1ste Stykke forudsat.

I Forslagets § 3, 3die Stykke, foreslaas det dernæst, at Socialministeren kan tillade Afvigelser fra den i Almindelighed gældende Arbejdstid for Sæsonvirksomheder, »der efter deres Beskaffenhed ikke helt eller for en Dels Vedkommende kan drives mere end højst 4 Maaneder om Aaret«.

Ifølge § 1, 3die Stykke, i Lov Nr. 62 af 12. Februar 1919, der har gennemført

8 Timers Arbejdsdagen i Fabrikvirksomheder med Døgndrift, kan Indenrigsministeren efter Indstilling af Arbejdsraadet tillade en Overskridelse af den daglige Arbejdstid, for saa vidt angaar »Sæsonvirksomheder — eller Grupper af saadanne — hvor Døgndrift ikke finder Anvendelse udover højst 4 Maaneder i Løbet af et Kalenderaar«. Denne Bestemmelse ligger til Grund for det foranstaaende Lovforslags § 3, 3die Stykke. Naar man nu har foretrukket en noget anden Formulering end Døgndriftslovens, har Grunden været den, at Virksomheder, der i og for sig kunde drives i længere Tid end 4 Maaneder om Aaret, har anset sig for berettigede til at erholde Dispensation fra Døgndriftsloven, naar de indskrænkede deres »Sæson« saaledes, at den blev under 4 Maaneder. Man har ment, at der ikke bør kunne meddeles saadanne Virksomheder Dispensation fra Bestemmelsen i dette Lovforslags § 3, 1ste Stykke; men iøvrigt indeholder Forslaget ingen Begrænsning af Socialministerens Dispensationsbeføjelse overfor de Virksomheder, hvis »Sæson« i Virkeligheden ikke kan overstige 4 Maaneder. Forinden Dispensation meddeles, skal dog Arbejdsraadet være hørt, hvorhos der ifølge Forslagets § 3, 4de Stykke, saa vidt muligt skal være givet vedkommende Arbejdsgiver- og Arbejderorganisation Lejlighed til at udtale sig i Sagen.

Der vil kunne forekomme Tilfælde, hvor det Arbejde, der kræves af en Arbejder i den Tid, hvor han skal staa til Arbejdsgiverens Dispensation, er af en saadan Beskaffenhed, at det ikke vil være naturligt og rimeligt, at de Regler, der i Almindelighed gælder for Arbejdstidens Begrænsning, skulde komme til Anvendelse overfor det paagældende Arbejde. Navnlig vil Vagttjeneste jævnligt foregaa under saadanne Former, at Arbejdet vel kræver Arbejderens Tilstedeværelse paa Arbejdspladsen, men ikke udelukker ham fra samtidig i længere eller kortere Tid at beskæftige sig, som han selv finder for godt. Hvor det drejer sig om en saadan »passiv Vagt« og lignende Forhold, bør der aabnes Mulighed for Dispensation fra Lovens almindelige Regler, og en hertil sigtende Bestemmelse har man derfor optaget som Lovforslagets § 3, sidste Stykke.

ad § 4.

Washingtonkonventionens Art. 2 c bestemmer, at »hvor Personer er beskæftigede i Skifter, er det tilladt at beskæftige dem over 8 Timer paa en Dag og 48 Timer i en